

REGÉNY.

Pesten csötörtökön februar 18^{kán} 1836.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csötörtökön. Fél évi díja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p.p.

ELBESZÉLÉS.

Szelaheddin. *(Folytatás)*

VI.

Három nőszemély van egy pálmakertben, magát a' gyümölcsöző fák árnyéka által védve a' nap sugaraitul. Ruhájok a' változni nem szokott keleti divat szerint készült; kezeikben orsó van, melyet gyorsan perditnek, 's a' lenszálakat finoman eresztve szép fonalat fonnak. A' kis liget szélén egy kaliba áll, két szobát és egy kamarát bíró; hátul pedig egy szin, mellette különféle sátor — készülétekkel. A' vidék körülbelül sík, csak apró csendes halmokat mutat; de a' távulban szép kilátás van Libanon hegyeire.

„Ugy-e kedves vendéget hozza apátok, leányaim?“ — kérde az anya.

„Óigen, igen kedveset! — felelt Csalgima, a' kisebbik leány; — és én igen örülök, hogy olly szépen meggyógyult nálunk. — Most is olly édeset alszik, mintha soha sebesítve nem volt volna.“

„Ó bár nekem is hagyna egy kis álmot!“ — sohajta Zatküz magában.

„Hova merülsz-el annyira, Zatküz? — kérde az anya; — egy idő óta sokkal roszabb színben vagy. Mi annak oka?“

„Nem tudom, édes anyám — felelt a' leány — ollyan különös szorongást érzek itt!“ — 's melljére mutata.

„Talán haragszol vitézünkre? Ó úgy nyomban tovább adunk rajta!“

„Ne, édes anyám, ne! Sőt inkább szeretem, hogy itt van. — Különben is jó, ha férjfi tartozkodik a' háznál. Mindjárt nagyobb a' bátorság.“

„Ez pedig nagy vitéz ám! — mondá Csalgima; — hallám, hogy dicsérte apám a' többieknek. Halomra vagdalta maga körül a' Drúzokat, tudod, anyám, azon csúf embereket, kik pálmatej helyett

bort isznak, 's pálmaszilva helyett sertéshussal élnek, és testvéreiket is nőül veszik. Huh, be jól tette, hogy levagdalta őket."

„De ki lehet azon Gildisz, a' kit emleget?" — kérde Zatküz, és elpirult.

„Bizonyosan szeretője vagy felesége" — szólt az anya.

„Nem bánnám, ha Gildisznak hívnanak" — folytatá Csalgima.

„Az alig ha Libanonba nem rejték-el a' Drúzok; mert a' halottak között nem találtaték. Legalább apám mit sem szólt felőle" — mondá Zatküz.

„Majd ki süil minden — felelt az anya. De nézzétek, ott lovagok válnak-el egymástul, mindenik egy egy ház felé tart; mifelénk is rugtat egy. Nagy Allah, mi lehet az? Apátok nem jöne egyedül!"

„Bátyám csak nem maradna-el tőle!" — mondá aggódva Csalgima. 'S mig ezek így tanakodtak, aggságoskodtak, 's fátyolaikat leereszték, már nálok volt a' lovag, 's ezeket mondá hangos szóval:

„Szelaheddin parancsa, hogy Ortok elfogassék, ki egy az ő hadvezérei közül, 's egyedül vagy másod magával bolyong. Ismertető jelei, hogy közép termetű, barna, nyílt homlokú, egy kissé sásgörbe orrú, fekete szemű, 's bajuszú, gömbölyű állú. Bal kézfejen egy kisebb, nyaka jobb oldalán nagyobb sebforradást hord. Ezen rendelés szájrul szájra terjedjen; a' földő boldog, végetlen jutalmat nyere rend Szelaheddintül."

Ezeket elmondván nyomban tovább rugtatott a' lovag. Nőinket pedig a' kíváncsiság feszegette, mert, a' külső jelekről ítélve, vendégek Ortok-vala.

„Anyám! — így szólla Zatküz — szeretnék pálmatejet vinni vendégünknek."

„Majd én viszek neki; — felelt az anya — látni akarom, vannak-e sebforradékai."

„Hát nem tudod anyám, hogy a' Drúzok jól megvagdalták?"

„Igen, de az ő sebhelyet megkülönböztethetni az ujaktól. — Szelaheddin parancsára pedig ügyelni kell. Azon fölül a' jutalom igen nagy lesz. Gondold-el csak leányom! ha Damaszkba mehetünk lakni; ott palotáink lesznek, nagy kertjeink, 's végetlen sok rabszolgánk."

„De anyám, egy embert szerencsétlenné tehetnénk ezért? Ó ne, anyám; maradjunk mi kis pálmaligetünkben, 's csendes kalibánkban. Én itt boldogabb vagyok, mintha ezer rabszolgának parancsolhatnék Damaszkban."

„Tapasztalatlan dőrecske te! — felelt az anya. — De üss-le csak néhány pálmát, hadd vigyem-be vendégünknek!" — Zatküz

Iassan engedelmeskedék. Mikor pedig legjobban foglalatatoskodnék a' gyümölcs-szedéssel, megnyílt a' kaliba egyik ajtaja, 's a' bajnok kilépe. Gyönyörűen mosolygott reá a' nap, 's kedvre deríté szívét, szavakra oldá-föl nyelvét. Szép köszöneteket monda a' jó szívű családnak, hogy soha el nem feledendi a' vele tett jóságot, 's életének legszebb pillanata az lesz, ha némükép viszonszolgálattal állhat elő. — „A' szívésséget — így szólla tovább — nem akarom igen megszerve vonatni, 's azért holnap utra indulandok, bár milly nehezen essék is e' megkedvelt hely és személyektől megválnom.“

Zatküz elejté, e' szavakat hallván, pálnagyümölcsseit; halaványlön, 's remegve nyult a' földre pálnáiért. Szomorúan közelíte a' bajnokhoz alig nézve reá; de szívében majd meggyulva, kínálta-meg reggelivel. — Nyájas köszönettel fogadá-el a' hős az adományt, de mint kezeiben a' gyümölcsöt forgatá, látszó lön balján a' kis sebfordadék. Kutatva fordula most mind a' három nő szeme a' nyakra, 's ime a' hirdetett bélyeg ott is jelen volt, — a' nagy szerencse pedig nőink kezeiben.

„Derék állat az én Mahmud paripám! — így szólla későbbben a' hős némi csacsogás után, mellyel a' nők idejét kívánák tölteni. — Ugy ragaszkodik hozzám, mint valami eb; mindig tudja, hol vagyok; követ és keres, ha egy kis időre eltávozám. Milly jó ízűn esik rajta a' nyargalás, ki majdnem a' csupa heveréshez szoktam-el.“

Mondván, kiálta paripájának. És ime Mahmud nyerítve nyargalt a' ligethez, legelését félbe hagyva, 's örvendve keringe a' csoport körül. Hasztalanul akarák hátra tartoztatni a' nők, hogy még korán van a' nyargalás, hogy megárthat neki; a' bajnok fölugrék lovára, 's hatalmasan üle rajta, mintha soha betegen nem feküdt volna. Hamar befuttatá a' sik egy részét, 's a' nők szemei kíváncsian függtek rajta.

„Ó ha nem talál visszajőni!“ — sohajtá Zatküz.

„Oda lennének kincseink, a' damaszki palota, kert, rabszolgák!“ — mondá az anya.

„Nem lenne, kit ápoljunk!“ — mondá Csalgima.

De a' bajnok nem maradt-ki, hanem a' milly gyorsan ellovaglott, olly sebesen tért vissza, 's a' napot a' nők körül töltötte, fegyvereit tisztogatva, élesítve, rendbe hozva. Mikor pedig a' nap elnyugodott, az estit megették, 's a' vitéz elszenderedett, tanakodni kezdé a' nő, mint tartoztathatná fön a' vitézt férje 's fija megjöveteleig, kik Akreba mentek, 's napban órában meg kell érkezniük. Terve így készült-el. Leányaival együtt kérni fogja őt, maradjon férje eljöveteleig nálok, ki búsulni fogna, ha kedves vendége bucsú nélkül menne-el tőle. Jobban vélé ismerni a' vitézt, mint hogy az ezt meg ne

tenné. — De — Zatküzre vigyáznia kell (gondolá magában), mert a' leány szereti őt, 's a' szerelmes leány az egész világot veszni hagyja kedveséért. Ez okbul jól becsuká a' kaliba ajtaját, feje alá rejté a' kulcsot, 's biztosan adá magát az álomna'k által.

Némán hallgatott az éj, csendesen villogtak az ég csillagai, álom nyomta-le a' halandók szemeit. De Zatküz nem tudott aludni. Nyugtalanul forgott szőnyeg-ágyán; a' kedves bajnok életét látá veszedelemben, a' mint Szelaheddin elébe hurczoltatik, kinoztatik, 's törzsökétül a' szép fej elvágatik. Huh! 's ekkor szörnyet borzadt, — hidegtül borsódzott egész testében, 's majdnem fogait göczőgteté öszve. Az ajtóhoz szökött, midőn alvóknak hallá anyját és hugát: de az ajtó csukva 's nyithatlan volt. Kinosan kelle tovább feküdnie tehát, 's a' reggelre bizni mindent. Örökkévalóságnak tetszék előtte az idő, 's kiállhatlannak a' feketeség. Végre zaj' hallatszék még is, távul, távul a' pusztában. Mahmud nyeritni kezde a' ligetben; a' bajnok kinyitja ajtaját, 's kitekint. Zatküz az ablakhoz vonult, látá a' bajnokot, hallá a' szobában az alvókat, bátorrá lön, 's így szólla sugva: „Ortok! Ortok!“

A' bajnok nem kissé lön meglepve, de megismeré Zatküz hangját, 's az ablakhoz ment. „Édes Ortok! — így beszélt a' leány — egy követ vala nálunk tegnap, és Szelaheddintül parancsot hozza elfogatásodra. Hihetőleg az egész tartományban ki van az hirdetve. Anyám kapott a' nagy jutalmon, 's föl akar tartoztatni addig, mig atyám 's bátyám megjönnek, hogy elfogva Szelaheddinnek átadasson. Ó Ortok siess, siess innen; hallod a' lovak robaját, talán atyám jön ott. Menj, siess, és emlékezz-meg Zatküzzről.“

„Örökké emlékezetemben maradsz!“ — így szóllt Ortok, 's forró csókkal takará Zatküz kezét. Többet is kezde beszélni, de úgy tetszék a' leánynak, mintha a' szobabeli alvók ébrednének, forognának; azért félbeszakasztá a' beszédet, 's levonult alvó helyére. Ortokot pedig nem vala mesterség továbbállásra birni. Mert a' lovagok robaja egyenest a' kaliba felé tarta, kik talán már szinte tudák vagy gyaníták a' dolgot. Zatküz atyjával pedig viadalra éppen nem akarna ereszkedni a' háladatosságra kötelezett bajnok. Gyorsan fölhányta tehát magára ruháját, fegyvereit, 's pillanat alatt Mahmudján volt, és uton a' tagos sik felé.

Örvendve hallá fegyverét csördülni Zatküz, 's a' lónak dobogását; örvendve sejdité őt veszedelmen kívül. De mikor már messzebb volt Ortok, 's a' leány kebelébül tűnt a' viszónlátás reménye, akkor nedvesek lettek a' szemek, és szerelemcseppek hullottak az ágyszőnyegre le. Nem soká csüghete azonban szívképein a' lány, mert fegyveresek vették körül a' házat, 's az ajtón nagyot kopogtattak. —

„Eressz-be asszony! — szólt egy erős férjfihang — és gyujts gyorsan világot!” — Ez az atya volt. A’ nő fölébredt, ’s hamar engedelmeskedett.

„Tudod-e, ki a’ vendégünk?” — kérde nejét az apa.

„Tudom bizony! — felelt ez — ’s örvendek az érette nyereendő jutalomnak!”

„De Szelaheddint úgy megcsalni; lányát elszöktetni, a’ hatalmas Dselaeddinnak feleségül szántat. Ez sok; ez fenytést érdemel.”

„Most altában kell őt megfogni — folytatá az asszony — mert nappal bajos lenne vele boldogulni. Tegnap már egészen ép volt, majd félnapig nyargalódzott, és fegyvereit mind helyrehozta.”

Ezek után a’ lámpával bementek hősünk szobájába az apa ’s fiú fegyveresen; kívülről pedig vont karddal álltak hatan, mind erős siki Arabok, ’s készek halni vagy Ortokot elfogni. Annyira szereztek Szelaheddint, és a’ — jutalmat. De mennyire bámultak, boszorkodtak, haragudtak, mérgelődtek, mikor a’ hőst nem lelék, ’s fegyvereit, ruháját nem láták!

„Megszökött!” — hangzék az anya szájából düh és harag között.

„Nem lehet még messze! — mond az apa — mert nyughelye egészen meleg!”

„Utána!” — kiáltának többen ott kün, ’s mind a’ nyolc férjfiú hamar lóháton volt. Utvezetőül Mahmud nyerítése szolgált, ’s a’ szürkülő hajnal egy szélvészsebes lovat mutatata ki nekik a’ távolban.

(Folytatás következik.)

H I R L E L Ő.

Gyászhir. — 1) Debreczenben febr. 11-kén viradóra mult-ki szinté 9 hónapig tartott sorvasztó betegségben a’ Tiszán túli kerület kir. ítélőtáblájának egyik közbirája t. Temesváry Márton ur, mintán 80 évvel jóval haladt életének főbb részét az igazság részrehajlatlan kiszolgáltatásában ritka pontossággal és jártossággal szentelé hazájának. Hideg tetemei a’ köz temetőbe takarítottak.

2) Gerenden (Erdélyben) febr. 5-kén 72 évre terjedett becses életét végzé n. m. Iktari gróf id. Bethlen Kata assz. n. m. Gy. Monostori gr. Kemény Sámuel ő excjuak özvegye.

E. H.

I N N E P L É S.

T a t á r n á s z. *(Végzet.)*

A’ vőlegény, egy fiatal, csinos Tatár, mintegy 30 esztendő, minket mos meghitt theára; de hogy ezt ne tegyük eszökötlen mindjárt az asszonyokkal,

valamelly mellékszobába vitt. E' szobának fele fél rófnnyivel feljebb volt emelve 's nagy szőnyeggel betakarva, éppen úgy, mint az előbbi szobában. E' magoslaton nappal ülni, éjjel pedig fekünni szoktak. A' magoslat félgömbölyűre volt kivágva, mellyben félrőffel magosabbra egy gömbölyű asztalka állott, szinte szőnyeggel fedve. Egyik szegletben hajlatos nyirfa-póznán valamelly orosz bölcső csüggött. A' Tatár négy champagnei üveget hoz vala elő, 's egy palaczk maderait, hogy még nem látott menyasszonyának egészségére igyunk. Ezután chinai módra készített theát hozott, mely kisdud csészékben tejjel adatott-fel. E' theának fontja 40 rubel (mintegy 12 tallér.) De alig izeltük e' felséges illatú italt, midőn a' vőlegény értésünkre adá, hogy, míg több asszony meg nem jelenne, mennénk az előbbi szobába. Maga is csudálkozott, hogy jelen lehetett. A' menyasszony anyja formaszerint meghítt vele tartani; mert mivel máregyszer itt voltunk, a' vendégszeretet nem engedé, kivált illy alkalommal, hogy étel nélkül távozzunk. Mi természetesen a' meghívást elfogadtuk.

Lassanként több-több asszony jelent-meg, egymást kézárással idvezelve. Csudálkoztak ugyan, midőn itt férfiakat találtak, de csak hamar leültek. Nehány azt mondá, hogy férjétől ütleget fogna kapni, mert idegen férfi előtt láttatá magát; de egyik a' másikkal vigasztalá magát. Az asszonyok mint a' férfiak szép, tarkún kihimezett csizmákat viselnek szattyánból harisnyák helyett, 's ezek felett éppen így kihimezett papucsoakat, magas sarkakkal, mellyek az előszobában maradnak, mert a' szőnyegek leülésre tisztán tartatnak.

Az asszonyok lassanként hozzá szoktak tekintetünkhöz, 's mi őket olly szabadon nézhettük, mint még talán egy idegen sem; de szerencsére vagy szerencsétlenségre csak egyetlen egy sem volt azon caracteristicai arczok közül, minőket a' tatár szépségről, melly a' kaukasi fajtól olly egyenes vonalban származik, magamnak képzeltem; mindnyájan igen közönséges arczok voltak, teljesek és vidámok, de fehér ólom és miniommal annyira befestettek, hogy mindnyájának fekete foga volt (mi, úgy látszik szükségből, szépségül vétetik. E' mellett kiki találóssága szerint fekete flastromocskákat rak arczára, egy egy virágot képezőket. Így a' legvidámabbat közülök kérdezém, milly virágot képez ő. A' válasz az volt; (alkalmasint azért, hogy jó sokáig nézzem őt): talánánk-ki. De hijába hivatam volna segítségül az egész világ füvészeit, ha maga meg nem mondja vala, hogy tulipánt képez. Neve Erina volt.

Az asszonyok mindannyin süveget viseltek fejöken aransodronyból, mellynek csúcsa jobb felé lehajlik. E' süvegről csügg-le az arczot fedő fátyol is. A' mellen különféle kilyuggatott érczeket viseltek, 's több ruhát egymáson, melyeknek egyike nagyobb részt aransodronyból van. Mindnyájan fehér pantalonokat viselnek, mellyek a' szépszinű csizmácskákhöz igen jól állanak.

Mind a' 35 asszony összegyűlt; az „Assan“ utósó imádsághoz jelt adott a' Minaretről, 's alig hangzott-el a' panaszos „sala-sala“ — az asszonyok legott arczra borulának, 's imádságaikat végzik; erre a' menyekzői vendéglés elkezdődött.

A' szobák fényesen valának kivilágítva. Először fris írósvaj 's méz adatek-fel talakban; mellyből elsőbben kalánnal mintegy mogorónyi nagyságú vaját

vettek', 's legott ugyanannyi mézet hozzá; ez igen jó ízű volt. Utána fehér kenyérből szeletek adattak, a' fogak tisztítására, 's uj iz nyeresére. Követé ezt összevagdalt igen gyengéd juh-hús riskásával, keleti módra készítve. Most igen felséges ízű tok adatek-fel a' Volgából, 's fiatal, igen jó ízű csikó-pecsenye. Ebéd alatt egyik szolgáló némbert kérdeztük, ha a' menyasszony rokonai nem volnának-e hivatalosak. Ez nekem azt mondá, hogy ama szobában volnának, hol theát ittunk; de oda bemenni tilos. Kevés váratra tettetém magamat, mint-ha valamit elvesztettem volna; de mig a' jó lelkek keresgélének, én a' túl szobába osontam.

Tizennyolcz leány volt itt, theát ivó. Eleinte megháborodtak, 's hosszú ruhajjaikkal arcaikat el akarák fedezni; de nevettek és felvidámultak, midőn közökbe menvén az asztalra bonbonokat szórtam. Vidám, teljes arczuák, de éppen olly festettek voltak ezek is, mint az asszonyok, 's egy sem volt különös szépség. Hajadon fővel voltak, hajaik fűrtökbe fonva lelőgtak, homlokaikat gyöngyszalagok ékesíték 's a' t. A' menyasszony természetesen jobban fel volt piperézve a' többinél. Én hogy a' jó embereket meg ne sértsem, hamar vissza mentem a' másik szobába.

Összesereglés, theázás és ebéd mindössze három óráig tartottak; 10 óra volt, midőn elmentünk. Köszönetet mondtunk a' menyasszony anyjának, 's megelégedését mutatta, hogy jól mulattunk! Ha mindjárt nem volt is minden ázsiai szokás szerint, még is örültünk, hogy a' menyekzón jelen lehettünk.

Öt nap mulva a' vőlegény apjától forma szerint a' férjfi menyekzóra hívatattunk-meg, A' vőlegény apja kézszeritással fogadott. Ekkor két serüveget hoztak tele valamelly sárga itallal, hogy a' házások egészségéért innánk, de egyszersmind jelenték, hogy azt ki kell innunk. Mi tehát borpoharat kértünk, 's kérdeztük, mi volna benne. „Valami jó! — volt a' választ 's — férjfiak számára nagy üvegek kellenek.“ Szájunkra tettük az üveget, de ó jaj! jamaicarhum volt; 's csak a' Mufti, egy messzentazott férjfi, szabadithatott-fel ezen nehéz feladástól. A' rhumhoz nagy darab fehér czukrok adattak. Miután minden vendég megérkezék, a' Mufti kérdezé a' vőlegény apját, hogy a' „kalün“t megkapta-e leánya számára; midőn ez igeneltetett, a' Mufti kimondá az áldást a' házaspárra, 's most a' vőlegény elment menyasszonyához, azt előszerlátandó, 's vele 24 órára bezáratott, mint itt mondják, hogy feleségéhez szokni tanuljon.

Mi pedig az ebédléshez fogtunk. Feltetsző volt ez, hogy nekünk, mint keresztényeknek szabad volt a' muzulmanokkal egy pohárból inni.

K Ü L Ö N F É L E .

Europa koros fejedelmei. Európának 60 esztendőtt meghaladott uralkodó fejedelmei így következnek egymásra: A' szász király 80 esztendő; svéd országé 71; a' pápa 70; angol király 70; a' dán 67, a' porosz 65; német alföldi király 63; és a' franczia 62 éves.

Valami a' házasulóknak. Kik házasodni akarnak, mindenen előtt szükséges, hogy: 1) jó fogaik legyenek; mert sokszor kénytetnek savanyú almákba harapni. — 2) Jó ujjai legyenek; mert sokszor kénytetnek azokon valamit átnézni. — 3) Jó gyomruk legyen; mert sokszor

kénytetnek kemény lenyelt falatokat emésztetni. — 4) Jó lábuk is legyen; mert tudva van, hogy a' házasságokat igen-igen sokszor nyomja a' cipő.

Z. LEOPOLDINA.

Nehéz választás. Hetedik században az Etrik folyó körül fekvő vidék legnagyobb része Handon nevű Skótnak birtokában volt, ki lakását Bakewood Towerban tartá. Háza egyenesen a' folyó partján állott, 's kemény falazatú volt. William Skót (később Six William) mint családjának feje kirohanást tett a' Marray-k ellen Clikankba, mely csak néhány mértföldnyire feküdt jószágától. De ellenségeit talpon találta; — ő megkergettetett 's maga is fogságba esett. — Sir Gideon, a' Marray-k feje, foglyát'a várba vitte; a' győztesnek felesége férjét szerencsekivánásokkal fogadta, 's kérdezé őt, mit végzett volna foglya felől? — „Az akasztófát — viszonza sir Gideon — az akasztófára ezen rablival! — „Nem úgy — felelé az asszony. — Minek az? — Miért a' fiatal Handon lordot felakasztani, midőn kegyednek három szép eladó leánya van? — „Igazad van feleség. Ezen ötlet nekem tetszik. Vegye feleségül a' harcsaszájú Meg-et; különben függjön! — Midőn ez a' fogolynak tudtára adatek, előszer inkább függni akart, mintsem a' harcsaszájú Meg-et (Ágnest) feleségül vegye. De midőn az akasztófát meglátá, inkább a' házasság kötelét ohajtá. A' menyekző megtörtént, 's belőle, bár milly erőszakkal esett, végre is szerencsés házasság vált. William Skót számosabb jószágnak lett urává, mely unokáról unokára szállott.

EMLEKMONDÁS.

A' h á s a s o d á s leghasonlóbb a' d i n n y e v á s á r h o z. Né-melly ember igen korán akarván házasodni dinnyevásárba fut, 's ott a' leg-szebb dinnyét megvásárolja; azonban egy még zsendülő éretlent nyer. Másik az érettebb férjfékorig nevelvén az édes reményt, melytől jövődjének boldog-ságát lesé, akkor megy vásárra, midőn már megérték a' dinnyék, 's várako-zása nem csalogdik, mert jól értvén hozzá, vérbélű és jól megért dinnyét vesz. Mások idegen kézre bizzák a' vásárlást: de reményök nem nyer valósulást, mert csak éretlen tököt kapnak.

MISKOLCZY ISTVÁN.

Csererejtvény.

7. 5. 6. 2. Szép falu Pest vármegyében
5. 6. 2. 3. Sok így tengődik élteben.
5. 4. 3. Eszköz, gyakran védi ügyünk'
3. 7. 1. Hajlék gyanánt szolgál nekünk.
1. 2. 5. 7. Nembereknek kereszt neve;
6. 7. 3. 2. 1. Szüli Vulkán-hegyek heve.
1. 2. 5. 6. 7. Szárnyas, él földön 's vizeken;
7. 3. 2. 1. Ezt vizsgáljuk a' szép nemen
- 1 — 7. Zsolt megyének egy nagy helye;
6. 4. 1. Nem keveset jelelsz vele.

VÖRÖS P. Váczról.

Előbbi rejtvény: 1) Bűrű. — 2) Teve.

Szerkezi Róthkrepf Gábor, halpiacz 86. szám.

Nyomt. Trattner-Károlyi, uri utsza 612.